

222

UCHWAŁA Nr 160 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 października 1986 r.

w sprawie podwyższenia kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty jednorazowych odszkodowań, o których mowa w art. 5 i 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85), zwanej dalej „ustawą”, do wysokości określonej w uchwale.

§ 2. 1. Żołnierzowi, który doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, przysługuje jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej jednak niż 2500 zł za każdy procent ustalonego uszczerbku na zdrowiu. Wysokość odszkodowania nie może być niższa niż 10 000 zł.

2. Odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 50 000 zł, jeżeli żołnierz został zaliczony do I grupy inwalidów wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w następstwie wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, żołnierz został zaliczony do I grupy inwalidów.

§ 3. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci żołnierza wskutek wypadku lub choroby ustala się w wysokości:

- 1) 250 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawniony małżonek lub dziecko zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 50 000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego, jeżeli do odszkodowania są uprawnieni równocześnie małżonek i dziecko (dzieci) bądź tylko dzieci,
- 2) 250 000 zł — gdy do odszkodowania są uprawnieni tylko rodzice,

3) 125 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawnione tylko jedno z rodziców lub rodzeństwa albo z wnuków,

4) 50 000 zł — dla każdego z rodziców, rodzeństwa lub wnuków zmarłego, jeżeli są oni uprawnieni obok innej osoby.

2. Kwotę odszkodowania ustaloną dla dzieci żołnierza dzieli się między nie w częściach równych.

3. Kwota odszkodowania przysługująca małżonkowi lub dzieciom, które są sierotami zupełnymi, nie może być niższa niż kwota dwunastomiesięcznego uposażenia lub wynagrodzenia, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy.

§ 4. 1. Przepisy uchwały stosuje się do spraw o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków lub chorób, o których mowa w ustawie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany takim wypadkiem bądź chorobą albo związek śmierci żołnierza z takim wypadkiem bądź chorobą został stwierdzony począwszy od dnia wejścia w życie uchwały.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spraw o zwiększenie jednorazowego odszkodowania, jeżeli w następstwie wypadku lub choroby nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, o którym mowa w art. 5 ust. 4 ustawy, z tym że kwotę zwiększenia odszkodowania ustala się w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej jednak niż 2500 zł za każdy procent stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu, przewyższający procent, według którego było ustalone odszkodowanie.

§ 5. Traci moc uchwała nr 9 Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1982 r. w sprawie podwyższenia kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Monitor Polski Nr 3, poz. 8).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

223

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 października 1986 r.

w sprawie zmian w organizacji państwowego nadzoru nad lotnictwem cywilnym.

Na podstawie art. 25, 35 i 44 ust. 5 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153 i z 1984 r. Nr 53, poz. 272) w związku z § 1 i 4 uchwały nr 1 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1984 r. w sprawie organizacji lotnictwa cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1966 r. w sprawie organizacji państwowego nadzoru nad lotnictwem cywilnym (Monitor Polski Nr 37, poz. 187) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Dyrekcja Generalna Lotnictwa Cywilnego w Ministerstwie Komunikacji, zwana dalej

„Dyrekcją Generalną”, sprawuje w imieniu Ministra Komunikacji państwowy nadzór wynikający z prawa lotniczego i z lotniczych umów międzynarodowych, zwany dalej „państwowym nadzorem lotniczym”, w stosunku do lotnictwa cywilnego w Polsce, w tym również sprawuje funkcje organu państwowego nadzoru nad zachowaniem przepisów tego prawa i umów międzynarodowych.

2. Funkcje, o których mowa w ust. 1, Dyrekcja Generalna wykonuje poprzez:

(1) wchodzące w jej skład organy państwowego nadzoru lotniczego:

- a) Inspektorat Kontroli Cywilnych Statków Powietrznych,
  - b) Inspektorat Lotnisk,
  - c) Inspektorat Ruchu Lotniczego,
  - d) Inspektorat Personelu Lotniczego,
- 2) Główną Komisję Badania Wypadków Lotniczych i okręgowe komisje badania wypadków lotniczych — w zakresie przeprowadzania badań okoliczności i przyczyn wypadków lotniczych,
  - 3) powołane odrębnymi przepisami organy do prowadzenia poszukiwań i organizowania akcji ratowniczej w razie zaginięcia lub innego wypadku statku powietrznego albo przymusowego lądowania takiego statku poza lotniskiem,
  - 4) inne organy i komórki organizacyjne upoważnione przez Ministra Komunikacji do wykonywania nadzoru."
- 2) § 7 otrzymuje brzmienie:
„§ 7. 1. Szczegółowy zakres i sposób działania inspektoratów i innych organów wykonujących funkcje państwowego nadzoru lotniczego określają odrębne przepisy, regulaminy i instrukcje służbowe.

2. Do zakresu działania inspektoratów mogą być włączone stosownie do ich specjalności również inne sprawy wchodzące do zakresu działania Dyrekcji Generalnej".

§ 2. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1966 r. w sprawie powołania Zarządu Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych oraz określenia jego organizacji jako państwowego organu ruchu lotniczego (Monitor Polski Nr 37, poz. 188 i z 1970 r. Nr 34, poz. 269) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 wyrazy: „Centralnemu Zarządowi Lotnictwa Cywilnego” zastępuje się wyrazami: „Dyrekcji Generalnej Lotnictwa Cywilnego w Ministerstwie Komunikacji”,
- 2) w § 4 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
  - „1. Na czele Zarządu stoi dyrektor, który kieruje Zarządem przy pomocy zastępcy do spraw ruchu lotniczego i zastępcy do spraw lotnisk.
  2. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Dyrektor Generalny Lotnictwa Cywilnego w Ministerstwie Komunikacji”.
- § 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Kamiński*

224

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 30 października 1986 r.

w sprawie zmiany krajowej taryfy telekomunikacyjnej.

Na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do zarządzenia Ministra Łączności z dnia 20 sierpnia 1986 r. w sprawie krajowej taryfy telekomunikacyjnej (Monitor Polski Nr 26, poz. 181), w części III „Krajowa taryfa radiokomunikacyjna”, w rozdziale 2 „Radiokomunikacja morska”, w podrozdziale A „Opłaty”, w tabeli 1 „Usługi radiotelefoniczne” wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w poz. 1:
  - a) w kolumnie 3 liczbę „202” zastępuje się liczbą „158”, a liczbę „101” zastępuje się liczbą „79”,

- b) w kolumnie 5 liczbę „130” zastępuje się liczbą „86”, a liczbę „65” zastępuje się liczbą „43”,
- 2) w poz. 2:
    - a) w kolumnie 3 liczbę „272” zastępuje się liczbą „206”, a liczbę „136” zastępuje się liczbą „103”,
    - b) w kolumnie 5 liczbę „150” zastępuje się liczbą „102”, a liczbę „75” zastępuje się liczbą „51”,
    - c) w kolumnie 6 liczbę „50” zastępuje się liczbą „32”, a liczbę „25” zastępuje się liczbą „16”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: *W. Majewski*

225

ZARZĄDZENIE MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 9 października 1986 r.

w sprawie ustalenia jednostek organizacyjnych nie będących jednostkami badawczo-rozwojowymi, w których mogą być zatrudniani pracownicy naukowcy i badawczo-techniczni.

Na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy naukowcy i badawczo-techniczni mogą być zatrudniani w państwowych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych nie będących jednostkami badawczo-rozwojowymi, które w sposób planowy prowadzą lub koordynują prace naukowe.

2. Pracownicy naukowcy i badawczo-techniczni mogą być zatrudniani w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w komórkach prowadzących lub koordynujących prace naukowe.

§ 2. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do

żołnierzy w czynnej służbie wojskowej powołanych na stanowiska naukowe i badawczo-techniczne w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1.

§ 3. Traci moc zarządzenie nr 6 Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 11 lutego 1974 r. w sprawie rodzajów jednostek organizacyjnych nie będących instytucjami, w których mogą być zatrudnieni pracownicy naukowo-badawczy (Dz. Urz. MNSzWiT Nr 2, poz. 3).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1986 r.

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego: *B. Miśkiewicz*